

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobců: **a) A. S., b) nezl. A. I., c) nezl. K. R.**, zastoupeni Mgr. Janem Urbanem, advokátem se sídlem Heyrovského 1178, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobců proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 13. 5. 2013, č. j. 29 Az 14/2012 – 59,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna advokáta Mgr. Jana Urbana **se určuje** částkou 9.365,40 Kč.
Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 13. 5. 2013, č. j. 29 Az 14/2012 – 59, zamítl žalobu podanou žalobci (dále jen „stěžovatelé“) proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „ministerstvo“) ze dne 21. 6. 2012, č. j. OAM-110/ZA-ZA06-ZA14-2012-1, kterým bylo rozhodnuto, že žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle ust. § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo zastaveno podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že podání žaloby nemá v souladu s ust. § 32 odst. 2 téhož zákona odkladný účinek. Proti tomuto rozsudku podali stěžovatelé v zákonné lhůtě kasační stížnost.

Nejvyšší správní soud, po konstatování přípustnosti kasační stížnosti, se ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. dále zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelů. Pokud by totiž tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

Přesahem vlastních zájmů stěžovatele, který ve věcech azylu jediné vede k meritornímu projednání kasační stížnosti, je jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je, kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce, pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. To prakticky znamená, že přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec

konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v tomto řízení je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů.

O přijatelnou kasační stížnost se tak prakticky může jednat v případě, že se kasační stížnost týká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu nebo jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně, přičemž rozdílnost v judikatuře může nastat na úrovni krajských soudů i Nejvyššího správního soudu. Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je na místě změnit výklad určité právní otázky řešené dosud správními soudy jednotně. Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele. O takové pochybení se může jednat především tehdy, nerespektoval-li krajský soud ustálenou judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu nebo krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. V této souvislosti je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že pokud by k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení, především procesního charakteru, proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby byla důvodem přijatelnosti kasační stížnosti.

Z výše uvedeného vyplývá, že je v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu, aby uvedl, v čem spatřuje, v mezích kritérií přijatelnosti popsanych výše, v konkrétním případě přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud jeho kasační stížnost věcně projednat.

Stěžovatelé v kasační stížnosti namítali, že ministerstvo i krajský soud se dostatečně nevypořádaly jak se skutečnostmi, které v průběhu řízení vyšly najevo, tak se skutečnostmi, které stěžovatelé výslovně uvedli, a to zejména s tvrzenými potencionálními riziky v případě jejich návratu do země původu. Ve vztahu k této námitce lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009 - 64, v němž bylo vysloveno, že podává-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany opakovanou žádost, je podmínkou pro to, aby taková žádost byla věcně posouzena, tvrzení nových skutečností. Je tedy povinností žadatele, aby takové skutečnosti v nové žádosti uvedl. V opačném případě je podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu žádost nepřijatelná. V rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, Nejvyšší správní soud konstatoval, že hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně skončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. V této souvislosti lze poukázat na rozsudek ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011 - 74, v němž bylo uvedeno, že bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřijatelnost podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděné žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.

pokračování

V dané věci stěžovatelé v řízení o udělení azylu, které bylo na základě jejich žádosti zahájeno dne 26. 10. 2005, uvedli, že se v případě návratu do Ázerbájdžánu obávají možné persekuce kvůli jejich náboženskému vyznání, neboť jsou vyznavači tzv. jednobožství, což je varianta sunnitské větve islámu. V dalším řízení o udělení mezinárodní ochrany, které bylo zahájeno podáním žádosti dne 26. 4. 2012, pak uvedli shodné důvody jako v předchozím řízení, tj. že se obávají problémů kvůli jejich náboženskému vyznání. Ministerstvo tedy postupovalo v souladu se zákonem, pokud opakovanou žádost stěžovatelů o udělení mezinárodní ochrany posoudilo jako nepřijatelnou podle ust. § 10a písm. e) zákona o azylu a řízení o této žádosti podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu zastavilo.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitku uplatněnou v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádné další důvody pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelů.

Z výše uvedených důvodů je kasační stížnost stěžovatelů nepřijatelná, a proto ji Nejvyšší správní soud odmítl (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byl-li návrh odmítnut.

Stěžovatelům byl pro řízení o kasační stížnosti soudem ustanoven zástupcem advokát a podle § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (doplnění kasační stížnosti) při zastupování tří osob v částce 7.440 Kč (§ 11 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 12 odst. 4 citované vyhlášky) a náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč (§ 13 odst. 3 citované vyhlášky), celkem tedy 7.740 Kč. Jelikož ustanovený zástupce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se odměna o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, která činí 21% z částky 7.740 Kč, tj. 1.625,40 Kč. Celková částka odměny a náhrady hotových výdajů ustanoveného zástupce tak činí 9.365,40 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. července 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu